

Diccionari de lligar

Fauna, hàbits i territoris

Abans de saltar-vos aquestes ratlles i d'anar directament al gra, penseu que lligar no és el resultat d'una operació matemàtica. Res no va a missa. Per tant, això és únicament un manual d'orientació el més objectiu possible, condicionat per una relativitat tan evident com inevitable.

Si lligueu caps, veureu que a l'hora de lligar no tots els que poden, volen, ni tots els que volen, poden. En realitat, sempre hi haurà Don Joans o Tirants lo Blanc, alcavotes, qui no bufa cullera, *putretes*, llançats o llançades, qui cerca flors d'un dia o qui cerca ferventment (i a més a més s'ho creu) la mitja taronja, etc.

Consideredu, encara, que l'encalç de la passió és, més o menys, com la travessa d'un llarg desert: com més set, més probabilitats de no trobar sinó sorra. Però qui abandona, acaba morint-se de set. Per tant, busqueu, indefallents, l'oasi apaivagador que de tot compensa i recompensa... de moment.

En última instància, bufon(e)s, feu volar coloms, piqueu i no us piqueu massa, i penseu que la vida són quatre dies i que som en la tercera nit...

Aeroports. Centre de circulació i lloc de contacte fàcil, idoni per a **juells** (àlies *yuppies*) –sobretot si esperen, exasperats, l'avió del pont aeri Barcelona-Madrid–. Aquí lligar, o *fer lliga*, és més difícil per

als homes que per a les dones, perquè n'hi ha més d'aquells que d'aquestes. Però tot és qüestió de fer una primera clissada al bar o a la sala d'espera. Després només s'ha d'aconseguir, per tots els mitjans i excuses (encara que siguin increïbles), d'asseure's al costat de la víctima escollida. La lligada serà agressiva i, per això mateix, tan breu com intensa.

Autoscola, professors. Heu d'anar a parar, inevitablement, a **Vella Escola**.

Avis. Tercera edat (activa). Són aquell(e)s que es reuneixen a clubs i casals de barri o de poble i que, amb mar-

xa i empenta, fan viatges a Benidorm, a les Balears o a les Canàries que organitza l'Avi Turista o La Caixa. Però n'hi ha que més s'estimen de treure el cap a sales de festa antigues per recordar vells temps i, si s'escau, tornar-ho a provar. Es pot dir que són qui més pesca, però difícilment ho rematen amb casament: ni la pensió dóna per a tant, ni gosen posar-la en perill.

L'oci de lligar.

RAFA GIL

Banc de Cort. Banc de pedra que hi ha a la plaça de Cort de Palma, seu de l'Ajuntament. Ha vist nàixer més d'un amor apassionat. Asseure-s'hi, fer la cigarreta i esperar que un desenfeinat s'assegui vora vostre és l'únic esforç a fer. Després, tot dependrà de la vèrbola de cadascú.

Benidorm. Ciutat del lligar per excel·lència, sense la goma sofisticada d'Eivissa. Traslладant el refrany podríem dir que a "Benidorm d'estiu tota cuca hi viu" (i mai millor dit). Benidorm concentra al llarg de l'any, en els mesos

d'estiu sobretot, un públic ambulant i vacacional, disposat a menjar-se esbarts sencers de torrats: guiris, jubilats, estudiants de fi de curs, gais, fadrines, pubilles, vidus i separats, etc. La ciutat és com un immens paraigua que aixopluga tots els gustos i poders adquisitius. Terrasses, platges, discoteques, bars, centres recreatius, clubs, etc., constitueixen excel·lents plataformes a l'hora de disparar la fletxa seductora. Amb sort, hi podeu ensopegar el vostre Richard Gere o la vostra Julia Roberts. Això sí, amb una mica de coles-terol: tantes hamburgueses no perdonen.

Berga. Per la Patum lligues com mil dimonis, que hi ha fum.

Big Ben. Centre de lliga de totes les comarques de ponent i part de l'estranger. En aquesta macrodiscoteca s'han confabulat més d'un cinquanta per cent de les parelles actuals del Segrià i comarques limítrofes.

Lligar-hi és d'una dificultat relativa, perquè s'hi va justament per a això, si bé amb la piadosa excusa de ballar. Abans d'entrar-hi cal fer una ronda pels bars de Mollerussa, vila de la discoteca. Després, ja desinhibits per la il·lusió o l'alcohol, us ficareu a la sala on, amb un parell de llambregades, trobareu la vostra presa (que certament no se us resistirà). La gent hi és d'allò més variada, per la fila i l'edat: del **teenager** més repel·lent a l'expert més temible de la **Vella Escola**.

Bollicaus. Destil·lació de Bollycao, marca registrada de l'aminadura (sense segones intencions), obtinguda per condensació de 'bolla' i 'cacauet'. Més al gra (i al cas), menja de primala o lletona lligaire i/o lligosa. És a dir, secció femenina dels **teenagers**.

Born. Cèntric passeig de Ciutat de Ma-

llorca. Sobretot els diumenges d'estiu a horabaixa, veu legions de solitaris cercant parella.

Bulevard Rosa. No cal anar de rosa si voleu empaitar, amb segones, alguna esculpetura pels passadissos d'aquestes galeries barcelonines. Com que el gènere que s'hi passeja és de primera, aneu-hi tocats i posats, amb bossa de disseny a la mà. Així picaran més fàcilment.

Calçotades. Si no hi lligueu cap mal de panxa, entre gentada i calçots bé hi podríeu lligar; això sí, de manera gastronòmica i popular.

Camps de Treball.

No són camps, sinó campaments; això sí, organitzats pels *governos autonòmics* del Principat i de les Balears. No es tracta de passar les vacances treballant (les paraules dels polítics són extre-

madament polisèmiques); no, la realitat és ben distinta, encara que algú hi treballi de matí (però mai de tarda). Són famosos perquè els joves, i sobretot les joves, hi van a buscar la primera experiència de debò o una simple història d'estiu. El marro que s'hi bull és força autèntic per allò de la natura i l'ambient relaxat, sense control familiar. Molt indicats per a adolescents i jovent de més de 18 anys.

Ara, si en aquests Camps de Treball no poguéssiu lligar o la història s'acabés malament, torneu-ho a provar al Poble Espanyol, a mitjan setembre: s'hi fa una festa per celebrar que, gràcies a déu, ja s'han acabat les vacances i, potser també, les històries.

Cap d'any i Sant Joan. Festes molt significatives perquè són ideals per a lligar. Mireu, només, de no equivocar-vos de revetlla i deixeu-vos endur per l'alegria general. Últimament s'estila un sistema d'entrenament molt idoni: els cursets intensius de balls de saló. Amb vuit hores ja us menjareu el món. Si no en podeu fer, espereu a la cadira que algú us n'ensenyi, o dediqueu-vos a xarrar pels descosits. En aquestes nits és fàcil que tard o d'hora (més aviat tard) algú caigui a les vostres mans, encara que potser no serà la presa desitjada. Així i tot, aprofiteu-ho, que només són dues nits a l'any, i una d'elles és, a sobre, la més curta.

Carrer des Sindicat. Carrer comercial de

Palma. Travessa el barri xinès. Si us hi passegeu a una hora raonable, passades les nou o les deu, lligareu amb meques barates i sobretot amb sides, robatoris i algun jaco. Per a amants de les sensacions *heavy*. Els partidaris de la ruleta russa tenen en aquest carrer una variant a considerar: guanya qui, després de passejar-hi tota la nit, en torna viu. ¡Coratge!

Carretera de les Aigües. Paradís dels addictes al *fo-oting* barceloní, perquè és un marc incomparable

per a lligar. Hi acudeix gent de tota edat i tipologia, unida per una indumentària que ja sembla l'uniforme del diumenge: el xandall. Cossos esvelts, panxes generoses (de cervesa segurament), samarretes suades i sabatilles polsoses es combinen amb la passejadeta del gos o la *mountainbike* d'algun executiu. I al cel, alguna avioneta teledirigida que de tant en tant es llança com un *kamikaze* sobre algun pacífic *fu-tingant*.

Una involuntària topada voluntària pot ser l'excusa per a establir conversa. També dona bons resultats que el gos pixi al costat de la peça escollida. Proveu, finalment, de garlar sobre la força centrífuga

HAFA GIL

del pedal d'alumini de l'última bici de muntanya apareguda al mercat.

Condó. Element d'importància desigual, segons lligaires. Els més joves, víctimes d'una propaganda incisiva i moderna, van obsedits amb la necessitat d'aquest adimnicle indispensable per a qualsevol lliga; a més, si no en duu ell, ja en duu ella, perquè sense preservatiu saben de sobres que no irien enlloc. En canvi, una bona part de **noctàmbuls** i **eclèctics**, i tota la població lligadora i lligadissa de més de vint-i-cinc anys, segueix la tradició de sempre: a pèl. Desconfien del profilàctic com d'un adversari malèvol i, si de cas, s'abonen a la marxa enrera per fugir de perill. Mentre hi ha qui no voldria marro sense l'indispensable gometa, d'altres se'n descuiden a posta. (¡Hi ha home, extremadament irritable, que s'ofèn si el rebutgen per manca de protecció!)

cadors, una topada o una mirada poden

Correfocs. Atenció al de les festes de la Mercè de Barcelona: hi fareu més lligues que un foc no en cremaria... si no aneu massa cremats. Desitjareu *aigua* i, per molt que la gent es tapi la cara amb barrets i mocadors,

convertir-se en una autèntica *picada*.

fresca. El santuari principal d'aquesta tribu és la discoteca. El descontrol hi és complet i les lligues (molt curtes) s'hi succeeixen vertiginosament i contínua. No passeu ànsia, no us perdeu pas: de sales n'hi ha per a donar i per a vendre.

Al nord, Canet de la Maruenda i Argelès són els pobles reis de l'estiu Però la *moguda* es concentra sobretot als pobles de la Costa Brava com Platja d'Aro i Empúria Brava, al Banana's; o com Lloret de Mar i Sant Feliu de Guíxols, a Palm Beach.

Al Maresme, tenim Calella, un dels casos més repetits: al carrer de Jovara, hi conflueix l'ambient i el personal més desinhibit i anàrquic, format per *guiris* desentonats i jovenalla amb un instint indestructible de diversió, alimentat pel mam i el sacseig de l'esquelet. A Mataró, capital de la comarca, Litoral i Neutro han esdevingut els locals més concorreguts de bo-

Costa. Tant si és la de dalt com la de baix, dóna molt de si; la poca roba hi ajudant. **Teenagers** i **pixolis** fan d'aquesta zona el seu nucli de trobada, sobretot a l'època estiuenca, que és quan s'hi obté la **lliga** més

llicaus i tigretons –més el segon que no pas el primer–. Un altre lloc idoni per a lligar, sempre al Maresme, és el passeig marítim del Masnou, on les besades tenen gust de gelat (a Baffi o Fresquísimo).

Més al sud trobem Arqus, a Torredembarra: una macrodiscoteca on tot déu lliga moltíssim a l'estiu, amb moltes *guiris* i un ambient molt de casa, volem dir d'anar al gra. A Torredembarra consideren que qui no lliga a Arqus és perquè no vol. La competència amb **Salou** és de les que fan èpica (és a dir, època... quan ja hagi passat).

Per a més detalls, seguiu, en general, tot aquest diccionari, que per alguna cosa aquest país costaneja tant.

Cues CAN. Si heu perdut la cartera amb el CAN (Carnet d'Adulteració o Agressió o Alienació o Annexió o... Nacional, que ells anomenen *deneí* i escriuen **DNI**) a dins, no us enfonseu, ni que hàgiu de perdre, a més, dos o tres matins per fer-vos-el refer. (No us angoixeu, tampoc, quan us l'hàgiu de fer o renovar.) Com a mal menor i encara que us rosequin consciència i paciència, tingueu present que un malentès, un dubte o una mirada de desesperació, d'altra banda inevitable, poden ser un suport vàlid per a establir un primer contacte. Serà llavors quan desitjareu, inconscientment, que la tan temuda cua humana que s'enfila a les dependències de la comissaria s'escursi i acceleri al menys possible.

El CAN va originar, per repetició, el *can-can*: primer avantpassat del lligar multitudinari i descarat.

Cutres-progres. Versió exòtica dels **xinxes-progs**.

Eclèctics. Vegeu **Noctàmbuls**.

Eivissa. Tot, en l'illa calenta d'Eivissa, convida a lligar. A l'estiu, és clar. A l'hivern és completament morta. Durant

la canícula ofereix totes les possibilitats d'una lligada fàcil en qualsevol de les seves múltiples variants: homo, hetero, bisexual i pràctiques més *especialitzades*. Eivissa és l'alliberament total.

Esquiar. A l'hivern, no cal perdre els esquís, ni fracturar-se cap extremitat, ni arribar fins a les pistes per a edificar una lliga-

deta. Si hi aneu amb autocar, normalment col·lapsat per fanàtics de la neu, podeu fer el sòmines, l'inexpert o el pòtol d'aquest esport per iniciar una esportiva relació. No dubteu a demanar el telèfon; així podreu comprovar si l'intent fou inútil.

Fadrines, separats i vidus. Piquen l'ullet i sacsegen l'esquelet recordant temes vells i mítics.

No renuncien a una segona joventut, malgrat la perfídia insidiosa d'arrugues i cabells blancs. Es transformen de la nit al dia: de les irrenunciabils necessitats i obligacions laborals a la vèrbola i a la trapelleria nocturna, més idònies per a negocis d'altra jeia.

Els seus locals acostumen a ser d'orquestra, en un ambient mig d'antiga festa major i de discoteca espanyola. A Barcelona n'hi ha de famosíssims: Cibeles, Festa Major, el Gran Envelat, Imperator, la Paloma, el Rialto, Shadows o Sutton. Homes i dones hi cerquen parella, que els durarà de dos mesos a tres anys, aproximadament (sempre hi ha excepcions). Per això, tot(e)s s'empolainen tan bé com saben. Un altre lloc de Barcelona on es concentren aquests lligaires empedreïts és Quartier, però l'edat hi és força més baixa, de 25 a 30 anys.

A València tenen els seus centres de diversió al Looping, una discoteca de sabor ranciós per a públics enrancits de trenta anys passats. S'anuncia com un lloc d'encontre per a separats i separades, vídues i vidus. En aquesta mateixa ciutat també hi ha la sala de festes Casablanca, d'un gust *camp* inequívoc, amb ball i orquestra. Grups i *trepes* disposats a celebrar comiats de solters, aniversaris, etc. Aquí la lligada se supedita a l'inevitable ritme del *Cha-cha-chá* (pronuncieu: txa-txa-txà) i del pas-doble. Un altre etern local de la nit valenciana és Suso's, discoteca amb actuacions en directe –els dijous de Suso's– per a un públic amb deliris de *jet*, però decididament gomós. En època de fires, és un dels locals més freqüentats per expositors i comerciants.

A Palma de Mallorca, bars com Colombo i Cristal són llocs habituals de reunió i, a vegades, de caça. També la discoteca Bésame Mucho, als cap de setmana, sobretot d'hivern.

Com a últim recurs per a aquesta tipologia tenim les diverses associacions de separats i separades: n'hi ha per tots els Paï-

sos Catalans, especialment a les grans ciutats. Aquí lliguen molt fàcilment: només han de passar-hi de tant en tant, apuntar-se a les excursions, fer-se convidar als *tiberis* que celebren, dominats pel descontrol, la rauxa i l'*¡alça Manela!*

Festa major. Deixant de banda les festes particulars, on més es lliga és a les festes majors –als balls d'envelat–, amb rauxa i descontrol constants. Tot-hom pot intentar-ho, dels més cadells als més vells, i més en

aquests dies quan les tipologies diverses es deixen de particularitats per participar-hi i buscar el seu tall. Els balls amb orquestra en són el centre, i si bé hi ha un cert control familiar, la lligadeta entre vals i *rock* és força abastable.

Cal afegir-hi, encara, les revetlles populars que poblen l'estiu mallorquí, de principi de juliol a la primeria de setembre.

Fires. Les millors, per al cas que ens ocupa, són les de **Sant Narcís**.

Gais. N'hi ha d'experimentats i de cadells, de boteruts i d'esquifits, de professionals i de passarells; amb cabells engominats o calbs, que van amb cuir negre arrapat o amb franel·la rosa, etc.

A Barcelona deixant de banda llocs com l'Estació de Sants, els encontres furtius de Montjuïc i locals de contactes poc recomanables, hi ha el Martin's, un dels primers locals oberts en exclusiva per a gais. S'ha mantingut amb força fins avui i ha postergat locals com l'antiga Torre de Babel. Martin's és, encara ara, l'espai més famós, per més que li hagin sortit grans competidors, com Distrito Distinto, on l'homosexual dominant es combina amb l'heterosexual.

València és una ciutat atractiva per als gais. N'hi ha força, amb els seus centres habituals de contacte. La Guerra és, sens dubte, el club gai de la ciutat pioner en *dark rooms*. Dit també *Les catacumbes*, en l'actualitat ha perdut una part de la seva aurèola. La discoteca Ales també té la seva importància. Combina música *disco* amb actuacions transformistes. Hi van gais de tot pèl i tota edat, amb predomini del sector juvenil. També amb *dark room*

per a contactes físics. Els valencians solen anar, encara, sense sortir del cotxe, al Saller: un dels llocs favorits per als ràpids i fugaços que volen concretar els seus apetits sexuals. Aquí hi ha un espai d'àmbit bàsicament gai que invita al plaer entre pinada i garric. A València, i a moltes altres ciutats, hi ha Sales X. Al carrer d'Alcoi, la sala s'omple normalment de públic masculí, un personal sense *glamour* i tirant a postguerra, si bé es pot produir alguna sorpresa... La part del darrere de la sala sol ser destinada a contactes.

Gaudí. Instantànies, interès artístic, Gaudí és un atractiu històric i un pol de contacte de molts estrangers, sobretot orientals. Fer el despistat, demanar referències i meravellar-se per l'arquitectura us pot ajudar a establir una primera aproximació. N'hi ha prou de ser un més entre les comitives de *guiris* amb *canons* a punt per a immortalitzar alguna façana o detall.

Gimnàs. On s'hi lliga és a la sala de musculació, amb mallets i samarretes arrapades que marquen el múscul ben

peixat i suat. Que hi lligueu, dependrà del vostre estat físic, de manera que si no esteu en forma, més val que ho deixeu anar i proveu una altra cosa. Com a últim recurs, sempre hi ha el bar del gimnàs on no cal anar amb *shorts* i ningú no us veurà les formes (encara que siguin generoses sense fer culturisme).

Gomes i gomosos. Versió cursi i desfasada, raonablement xarona, dels **moderns**. (Hi ha qui, pobret, en diu *horteres* i *lollaillos* o *manolos* i *maripilis*). Elles vesteixen a l'estil de Madonna (espanyola) amb maquillatges de rabiosa vistositat. Ells duen sabates negres, diminutes, i mitjons blancs de tennis (estiu i hivern) i van espitregats ensenyant penjolls i cadenes de llauna en un matollar de pèl. Marques d'imitació, vestits llampants, provocadors i desentonats. Barreja de pentinats i d'estètiques, formen un entramat de vici desfermat. *Cantons* i *cantones* per a tots els gustos, putpurri de colors i formes per a joves i no tan joves. Acostumen a freqüentar discoteques on saben que més aviat els administraran música lenta per a ballar arrapats i passar a la segona fase de l'operació. Són, habitualment, sales passades de moda on tota la clientela és com

HAFSA GIL

ells. Ara, a pobles i ciutats (sobretot ciutats: és una tipologia eminentment urbana) on tenen espais en exclusiva, es fiquen a les discoteques dels **pixolis**.

A Barcelona n'hi ha força, de centres *associatius* d'aquesta penya. Així, per exemple: Apocalipsis, Bolero (per als més grandets), Camelot, Trocadero i Tango. Tenen, igualment, algun bar (fosc amb exageració) com el Quinto Piso, situat en un pis de l'avinguda de Roma. A la perifèria de la ciutat, també és lògic que s'hi concentri un contingent considerable d'aquest personal, amb el seu fòrum a la discoteca Nau B-3 de Cornellà.

València agrupa aquesta vistosa tipologia en tres locals considerats d'un lligar

accessible: Chicago River, discoteca popular de tota la vida que incorpora sempre música *patxanga* en directe i barbacoa; l'Espacial, tingut per un altre paradís de la goma valenciana, amb públic popular i que, a diferència d'altres discoteques, manté la música per a *ballar agarrat*, fet que indubtablement facilita el contacte físic de la parella; i La Bruja continua sent, sobretot a la vesprada, quan congrega dependent(e)s dels magatzems i establiments del centre, punt d'encontre d'aquest excèntric personal, per més que avui el públic ja hi sigui més "demodé".

Gomila. Famosa plaça *marxosa* de Palma. Innombrables bars, pubs, discoteques

fan impossible el son i els somnis als veïns. En canvi, és el lloc que més concita les il·lusions de lligar dels *ciutadans*. Només tira el divendres i el dissabte a la nit. Durant la resta de la setmana, pràcticament morta.

Horteres. Pubilles polivalentes que es dediquen a fer o a vendre horts. (Segons alguns, **gomes** o **gomosos**.)

Així de cru. I en aquest cas, els solen endossar també als *lolailos*).

Idiomes. A les escoles o cursets d'idiomes també es presenta la lliga fàcil, i més quan la relació hi és necessària, si no obligatòria. Normalment ningú no us coneix i podeu començar la relació a partir de zero. Darrerament té molta acceptació el rus, si bé sempre hi haurà el cosmopolitisme de l'anglès o el *glamour* del francès. Un detall important és que sol haver-hi moltes més noies que nois. A més, segons l'horari, l'alumnat serà d'una edat o una altra: matí, migdia i vespre, adults; joves i més joves, tarda.

Juells. Jovenalla urbana d'empenta, o **yuppies** normalitzats. Executius agressius, ben vestits, clenxinats

amb gomina Mario Conde i un llarg de whisky amb glaçons a la mà. Duen l'ambició a flor de pell i acostumen a explicar sopars de duro als taulells dels bars més moderns de la ciutat, amb la idea de fer lligues esporàdiques, sense *efectes secundaris* amb personal integrat, en majoria, per **secretàries**. Últimament n'ha sorgit la versió femenina: també volen acompanyants sense complexos que els adulin els triomfs. Entre 25 i 40 anys, no són ni de lluny com els seus homòlegs americans. En realitat han aparegut entre els sectors reconvertis dels *hippies* dels 60-70. Ara s'afaiten, duen roba cara de marca, motos amb *classe* (últimament s'estilen les Harley Davison). També configuren aquest grup dissenyadors o escriptors (si més no de boqueta), i gent que es diuen *animadors culturals*. Una bona part de tots ells es confessen socialistes que han descobert les excel·lències del bon menjar, del

bon beure i del vestir amb marques de prestigi.

A Barcelona aquests exemplars es reuneixen i diverteixen al *baram* dels carrers Aribau-Granados-Provença i a la Via Augusta-Marià Cubí, sector que comparteixen amb **noctàmbuls** i **eclectics**.

A Andorra els juells acostumen a concentrar-se al Monopol, on conviuen amb gent del país i **pixelis** distrets.

També a Terrassa té, aquesta tipologia elitista, el seu punt de contacte i reunió: ell(e)s lliguen i exposen els modelets a Number One.

Els juells acomodats o establerts a Palma de Mallorca, solen reunir-se a bars com el Joe's, on serveixen còctels; o a pubs com Minim's o Moncloa, tremendament incòmodes, però molt **moderns** i dissenyats per algú de renom. Tanmateix, s'inclinen més per anar a ballar i escoltar música d'anys passats i de la més rabiosa actualitat, a Indigo, una discotequeta situada a Terreno. I ja a les hores petites, la discoteca Tito's, de la plaça **Gomila**, sol ser el punt d'encontre d'aquests amants del *bon veure*.

Karma. Situat a la Plaça Reial de Barcelona, és un centre de diversió per a moltes menes de gent, des del gai més disfressat a la *guiri* més despistada que s'acosta al bar musical que li van recomanar unes amigues. (Hi havien anat l'any abans i s'ho havien passat d'allò més bé amb uns *morenos* que se les havien lligades). Lloc de ball per excel·lència, qui més hi lliga són alemanyes, i alguna francesa, que vénen a Barcelona a fer turisme *au pair*.

Lliga. La d'en Cambó, i la que el Barça guanya una vegada cada vint anys. Però, sobretot, acció, capacitat, desig, signifi, efecte, malícia, perfídia, traça, voluntat, etc. de fer punteria amb les fletxes d'Eros. Generalment amb expectatives de compensació immediata.

Lolailos. Complementos indissociables, difícilment destriables, de les **horteres**.

Malva-rosa. Nom de l'estiu a la ciutat de València. Platja, en altre temps, dels estius familiars, s'ha transformat en un dels espais de lleure més freqüentats dels valencians que no es mouen de la ciutat. Acull públics de tota jeia, dels més gomosos —que es boteixen d'aigua de València— a un públic més *chic* i modern.

Hi ha els locals clàssics, antics xalets noucentistes transformats en bars i terrasses, com Bolero, Cha-Cha, Flamingo, Malva, Nivel, etc., que conviden a xerrar

a la fresca i a combinar suc.

Més marxosos i *ballangués* són els *d'alçar i traure*, barraquetes de vela plantada durant els mesos d'estiu. Tot i que arribar-hi pot representar una odissea i que el servei que ofereixen sigui de pronòstic reservat, paga la pena de fer-hi una volteta per gaudir de la marinada fins que no surt el sol. Enguany el personal pot triar, entre altres, Oh Valencia, Teatro —¡una institució!—, Vanessa i Waikiki. D'altra banda el Tropical, situat a l'edifici de les antigues Termes Valencianes, continua essent un altre punt de referència inevitable a l'hora de trincar a la Malva-rosa.

Menorca. Malfieus d'un indret on les presons són buides, per molt que sigui illa. On no hi ha malícia, no hi ha desig ni perversió, i lligar-hi és impensable i fora de lloc. Aneu-hi, si de cas, a recobrar la serenitat i, en tot cas, a panxegar (al sol i/o a taula).

Moderns. Individus que es vesteixen i es pentinen sempre a l'últim crit, amb dissenys extravagants i caps *cofats* per algun perruquer de moda. Tenen per centre de reunió i de lliga els bars de disseny (amb premi inclòs, si pot ser) i discoteques *à la page*. Llueixen cos i tan sols es barregen amb els del seu grup. Impecables i elitistes, formen un cercle tancat d'accés pràcticament contradictori, és a dir: inac-

cessible. N'hi ha una versió estripada, els **gomosos**. Ser modern no solament és dur una simple vocació al cap; cal dur-ne també a la butxaca. Si no topem amb un local de moderns a cada cantonada, hi ha molts on generalment se *suca*.

Tornant a Mataró, només cal parlar del conegut Liguero de Marta, del cantant espanyol Loquillo, per a identificar la seu central dels lligaires moderns que es migren pel *rock* espanyol. De tant en tant, també hi sentireu alguna peça dels Sopa de Cabra.

A Barcelona hi ha molts locals d'aquest estil, entre ells el Sí, Sí, Sí; de costat i presidint la Diagonal, El Garaje. Un dels més emblemàtics d'aquest estil és Satanassa, on cada divendres i cap de setmana podreu veure una exhibició genial del *Kitsch* espanyol més autèntic, ambientat amb música estripada. Un dels grans espais de la postmodernitat barcelonina, que entre queixa i queixa de veïns, obre les portes a la projecció de grups de música apartats dels circuits comercials, és el KGB. Als seus taulells es repengen els moderns més autèntics i desimbolts de la ciutat, una mica a l'estil d'un altre centre conegut, Humedad Relativa. L'Otto Zutz, situat a la zona benestant, abassega la modernitat de més poder adquisitiu. També cal destacar Psicódromo, que combina moltes tipologies, si bé hi predomina la modernitat, i és el lloc preferent per a intentar-ho una última volta abans d'anar a jaure. Però si encara no hi voleu anar, ho podeu tornar a provar a Urbe, bar musical atapeït de gent, ben idoni per a rematar la nit.

RAFA GIL

Festa & Nit, és el local predilecte dels moderns andorrans: sala d'estil urbà, és plena com un ou cada cap de setmana, particularment de dues a quarts de tres. Lligar-hi vol traça; sense, costa una mica, però de més verdes en maduren.

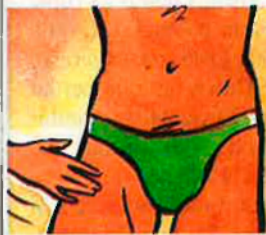
Al Vallès tampoc no escassegen els locals d'aquesta tipologia. De fet, n'hi ha dos de molt importants: Chic Sant Cugat, i Bluff de Terrassa, on primer llueixen (cos i components) i en acabat lliguen.

Un altre lloc fàcil de lligar-hi, en la seva plurispacialitat (piscina, envellats i altres), és Brucs's Bananas, centre que aplega tant la gent de l'Anoia com la del Baix Llobregat i rodalies.

La nit també disposa a València de locals in comptables per a aquesta tipologia, entre altres l'ACTV, a la **Malva-rosa**, que funciona els caps de setmana, des de ben entrada la nit fins a trenc de dia. S'hi lliga sense prejudicis d'edat, però, això sí, amb ritme i frenesí. Un altre dels espais mítics de la gresca valenciana és una macrodiscoteca popular, El Temple (l'ex-París-Texas, un dels locals predilectes de la Ribera), amb un radi d'acció que abasta tota la ciutat de València. Dins, cadascú s'ho fa com vol, com pot... o com li ho deixen fer. Encara a València, trobem la discoteca Don Julio, amb canya i marxa sens fi. (Fa un mes hi van celebrar, durant dos dies, la seva festa amb *pelegrins* espanyols i d'altres punts de l'estat.) Lligues, tantes com el cos n'aguanta.

Montjuïc. El Teatre Grec, prenent el sol un diumenge al matí, mentre llegiu el dia-

ri, ofereix més d'una oportunitat. Tireu l'ham, igualment, a l'Estadi Olímpic, sobretot en partits de futbol americà: com que aquest esport és força desconegut, prenguent sense por de fer el préssec (ni d'ensenyar el llautó). En tot cas, sempre podreu mirar les esbojarrades animadores o els cossos atlètics dels negres rosega-xiclets. Això sí, aneu-hi tranquils, que tothom hi va, si fa no fa, com vosaltres. El públic hi és jove (els grans hi traginen la família) i nacionalistot.

Murada de Palma. Cada nit, més enllà de l'hora de les bruixes, poblen solitàries siluetes la zona de la muralla

de Ciutat, just davant la Catedral. És àrea de lliga homosexual. Rapidesa i una certa xaroneria n'és la característica essencial. ¿Higiene i seguretat? Paraules desconegudes. Un banc, un jardí... qualsevol racó serveix. Gens recomanable.

Nacionalistes. Tenen tots els números per a lligar. Sempre que en sàpiguen i s'aprenquin de cor aquest diccionari.

Natilles. Alevins absoluts de l'espècie *teenager*. Podríem dir que són les **bollicaus** de primera comunitat.

Noctàmbuls i eclèctics. Universitaris, progs (o *progres*) reciclats i professionals

liberals (també dits *ballonguis* -*bailongos* per als segregats- i *canyosos*. Fan de la nit i del bar *la sua passione predominante*; espais irrenunciables per a descarregar-hi inquietuds i energies.

Mai no es donen per vençuts, només quan la claror els empeny a anar a jòc (que, generalment, vol dir a caseta). Maten la caparra de la nit abans amb una nova nit boja, sempre imprevista. No tan joves i amb més capacitat adquisitiva, només solen compartir el desig de lligar i de sobreviure en la nit. Busquen **lligues** de qualitat i no es conformen amb poc (quan comença la nit), ni elles ni ells. Moltes vegades utilitzen la tàctica de la persuasió intel·lectual, però sempre arriben a l'acudit verd i amb segones, fins a acabar en l'espiral de la seducció dialogant, a veure qui la diu més grossa. Tenen en comú la vocació de no pertànyer a cap tribu.

Els indrets més concorreguts d'aquesta tipologia són pubs polivalents on es pot xarrar, amb música de fons, i ballar. En podrien ser espècimens significatius: Impacto, de Cerdanyola, sobretot en èpoques acadèmiques; Boomerang i Sala del Cel, a Girona, on els universitaris planegen la caça.

Els joves de la Conca de Barberà fan de la Sínia, a l'Espuga de Francoí, el seu espai lligador. Torredembarra és també un atractiu de **noctàmbuls** i de la gresca universitària, que completen una nit inoblidable als pubs Haima i Lory Play. A Tarragona, tant universitaris com intel·lectuals de soca-rel tenen el punt d'encontre, respectivament, al Kukudulu i al Moto Club, considerat el local de locals de l'imperial Tarraco. Finalment, a Reus, La Fàbrica i sobretot Glups s'han convertit en els centres neuràlgics de la marxa nocturna.

Barcelona no els va pas a la ressa. Bars com Casanova, Juan Sebastián Bar, El Molí o Sin-vergüenza també són freqüentats per aquesta mena de lligaires. Acostumen a compartir amb els **juells** la zona dels carrers Aribau-Granados-Provença, més els locals de la Via Augusta-Marià Cubí.

A València, inquiets i *glamorosos* van a La Marxa, un clàssic de la tabola valenciana (a partir de les dues de la matinada), i al Continental, un altre espai indispensable de la tempera meridional, on sensibilitats gaies fan també els seus contactes. A la plaça del Negrito, hi ha un punt de reunió imprescindible del barri històric de la ciutat: s'hi concentra tot l'entramat de **noctàmbuls** i altres espècimens. És el Cafè del Negrito, precisament.

Els marxosos del Vallès sovintegen lo-

cals com Andròmeda, Dos Punts, Krasnopolsky i Snooker, de Sabadell, i Good Life, de Terrassa, on la xerinxola es perllonga fins a altes hores de la matinada.

Si us agraden més els aires del Maresme, proveu la Factoria, on no parareu de ballar des de les tres de la matinada fins que el cansament i les ganes d'esmorzar no us diguin prou. (A Mataró).

A les Illes, els trobareu a pubs de la plaça **Gomila** com Dylan i La Polilla. I ja ben entrada la nit, a discoteques com La Luna i Tito's.

Olot. Diuen que qui no carda a Olot no carda enlloc. Així que, si ja us ha fallat tot, aneu-hi... i ¡sort!

Onze de Setembre. Un parell d'hòsties lligarà.

Pastilla. Afrodisíac només apte per a elles. Pòlissa de garantia única per als refractaris al **condó**, i d'aval subsidiari per als seus defensors. Per desgràcia, les **teenagers** només se la poden procurar per la SS (¡no per les SS!) si les hi acompanya la mamà. Hi ha qui en diu, feliç d'ell, **la píndola**.

Perpinyà. Si fóra injuriós d'asseverar que la **Vella Escola** hi aprengué l'ofici, sí que hi va fer més d'una escapadeta de pràctiques i, sobretot, s'hi va procurar instrumental teòric i pràctic per fer realitat els seus principis lligosos. Vila lleial concentra l'activitat lligadora de tot quant pul.lula per l'altra banda de l'Albera i d'una part de quant vegeta en aquesta

Anant de cara a les especialitats, els gais poden trobar marro als jardins de darrere el Palau de Congressos. Els moderns solen tirar l'ham al Bar de la República, conegut com el Rep-Cafè.

En el club privat Night com a mínim es pot lligar tota mena de cervesa i en el Zinc-café una ullada a l'exposició pot ser una bona excusa per a iniciar un contacte rendible a llarg termini. En el cafè Artur, situat a les galeries Centre Vila, lligarà bon gènere.

Picadors de platja. Les platges de les Illes i la costa catalana permeten exercicis d'apropament a les nòrdiques saboroses i als nòrdics ensucrats que cada any visiten aquests paratges. Les Illes són l'espai més

concorregut per la famosa (i potser ja històrica) espècie dels **picadors**... de platja.

Pijos. Adaptació de **pixolis** (o **pixons**). Invent bilingüista ben intencionat per a **integrar** la ciutadania. A l'hora de lligar tampoc no s'hi valen discriminacions.

Pixelis (pixons). Fills de la burgesia ciutadana, surten el divendres i el dissabte a la nit i, normal-

ment, segueixen itineraris calcats de l'una setmana a l'altra. Van en grupets i de braçet de la moda. Són el termòmetre del consumisme i s'apoderen de determinats estereotips de vestir i ballar. Lliguen en seqüència, igual que fan amb pentinats, motos i baralles infantils. (Més simplement, tifes).

Arrosseguen **teenagers** i **guiris** (turisme **estripat** que estiu rere estiu visita la costa catalana i freqüenta els mateixos ambients que la pixoleria nacional. Generalment format per anglesos i holandesos i qualque alemany o francès.).

A Barcelona l'estoc sobrepassa la demanda. Bars, pubs i sales de ball d'aquest corrent, sempre plens de gom a gom, creixen i moren com bolets. Per esmentar-ne alguns: Ars Studio, Barçalles (ple de **natielles**), Café de las Artes, Línia 6.25 (típic de basquetbolistes en potència), Ovella Negra (ex-ante dels joves **xinxes-progs**), Regine's, o Up & Down (que ha perdut molt des dels inicis). El ventall de possibilitats és gran, però no podreu dir blat que no el tingueu al sac i ben lligat.

A les Valls Andorranes, no sols s'hi compra tabac i licors. La pixoleria organitzada té seus de reunió i diversió a Àmbit i Plató, dos locals de renom i personalitat reconeguda, tot i pertànyer al mateix conglomerat consumista dels centres comercials. A Arinsal trobareu discoteques com Sisco's i Red Rock, amb àmplia presència d'anglesos/angleses de bon lligar. Ara, no demaneu grans meravelles, que us costarien més de trobar. A Soldeu, hi ha la sala Duc, a l'hivern força plena de francesos i espanyols. O, a Ordino, la sala Baobab, saturada, cada hivern, de **teenagers**.

El Vallès passa l'expedient amb locals com Concord, Griffith i La Mata, de Sabadell, i amb Baby'o, de Terrassa.

Altres testimonis de les activitats d'a-

questa tipologia predominant, n'hi ha, naturalment, a Tarragona, que n'ofereix alguns locals. No gaire lluny, hi ha Calafell, amb Onyx, Speed, Top Gun o Vips. I a la Pineda trobareu Leve, és clar.

Un altre clàssic de la marxa local, en aquest cas a València, és l'anomenada Zona Cánovas, centre neuràlgic de la pixoleria municipal de Lacoste, Levi's i Castellanos al Camper, Cheignon i Diesel. Aquí es lliga entre marques de moda, cerques *light* i els 40 principals. El Woody també és un dels llocs preferents a l'hora de trincar i lligar.

Més al sud de la ciutat, tocant a mar i prop de Sueca, hi ha, entre altres, les macrodiscoteques Barraca (a les Palmeres), Chocolate, Puzzle (al municipi del Perelló) i Spook Factory, espais que aglutinen la joventut amb més ganes de ball i marro.

D'altra banda, els pixonets mallorquins més ganàpies van a fer copes als pubs de la plaça **Gomila** o als del Passeig Marítim. Hi van en grups que es formen en algun bar de moda, però que sempre passen pel popular Bar Bosch abans d'anar a sopar. És gairebé inevitable d'acabar la nit ballant a la discoteca Luna o Tito's.

Platja. Trieu entre **costa, litoral, Malvarosa, picadors**, etc.

Progres. O versió barroca de **progs** (vegeu **xinxes**) –que és més taxatiu i, per tant, més modern– o defensa subliminal del gres (fora del propòsit d'aquest inventari, doncs).

Pubilla. Candidata, activa o passiva o secretària, o no ho sap ben bé, a lligar. Quan ja comencen a fer arrugues se'n diuen **fadrines**.

Rock Català, Concerts. S'hi lliga moltíssim, sobretot ara que el fenomen duu tanta empenta. El bestiar que hi pastura, tant d'un sexe com d'un altre, és força jove (13-20 anys, si fa no fa), i la feina no és gens difícil. L'endemà només us en quedarà la caparra i un número de telèfon fals. Tant és, la lligada hi és planera i ràpida. Intenteu-ho sense complexos ni trencar-vos-hi el cap. Això sí, cal dur la samarreta de màniga llarga, lila o morada, pertinent, **gamberres** (sabates de pell girada) o **safaris**. Serà una nit de canya, i us heu de

saber les cançons, o fer-ho veure. Encara que la història duri poc, proveu-ho, sobretot als concerts d'Els Pets, de Sau o Sopa de Cabra. Si us surt bé, segur que serà autèntic.

Salou. Població de la Costa Daurada amb l'encant especial que aixopluga moltes tipologies vàries a pubs, bars i discoteques apinyats a la zona marítima: de voltors desesperats a jovecells de 15 a 19 anys que van a fer el gall i a lluir el maquillatge o el modelet de torn, per lligar amb més rapidesa i facilitat. Diseño, Ko-Ko o Motbongo en són els exemples més representatius.

A l'estiu, també reviscolen sales com Amadeus, Bolero, El Jardín de las Delicias o Tango, on **fadrines, vidus** i algun **separat** recorden vells temps a còpia de boleros, passos-dobles, valsos i algun tango. Salou no oblida els **noctàmbuls** i **eclectics**, que arrodoneixen les seves lligadetes a la cadena de bars Slamers i al pub Oh! Salou.

A l'estiu, també reviscolen sales com Amadeus, Bolero, El Jardín de las Delicias o Tango, on **fadrines, vidus** i algun **separat** recorden vells temps a còpia de boleros, passos-dobles, valsos i algun tango. Salou no oblida els **noctàmbuls** i **eclectics**, que arrodoneixen les seves lligadetes a la cadena de bars Slamers i al pub Oh! Salou.

Sant Joan. Si fa no fa, el menú s'assembla al de **Cap d'any**.

Sant Narcís, fires. Al 29 d'octubre, a Girona. Al passeig de la Copa, hi aixequen unes barraques on podeu trobar la persona que feia dos anys o tres que no vèieu (si sou del Principat) i gent de qualsevol comarca. Moltes parelles sorgeixen d'aquestes trobades a les barraques de les Fires. És a dir, que s'hi lliga més que no ens arribem a imaginar: molt. On no hi ha manera de lligar, per més que ho assegurin males veus, és al carrer del Teatre; però hi trobareu la gent de Sopa de Cabra. I aquests, ¡pla lliguen!

Secretàries.

N'hi ha que s'ho fan a la feina, encara que la iniciativa solgui emergir dels seus caps. Elles se'n queixen, perquè acostumen a sortir-ne malparades, per molt que els hagi funcionat una temporadeta. Vet aquí per què freqüenten els bars de copes on saben que trobaran homes d'empresa disposats a seduir-les (si llueixen un bona figureta): es tracta, normalment, de **juells** i executius que es dei-

que es deixaran enlluernar per dones que fan veure que s'escolten apassionades allò que els diuen. Elles, pel seu cantó, buscaran homes de bon veure, amb la idea d'acabar en parella, a còpia de minifaldilles, bosses *repipis*, quilos de maquillatge, ulleres de posar i llevar, sabatones de tacó i bruses provocadores.

Aquesta mena de lligadores ferotges no tenen locals especials, car acostumen a anar on saben que trobaran homes adults, amb un cert nivell adquisitiu: bars amb una claror esmoreïda que invita al joc de la seducció, entre mirades furtives, paraules incitadores i, de tant en tant, un lleu i fugaç contacte en forma de carícia mal dissimulada. Grans exponents d'aquests espais, per la seva antiguitat, són el Dry Martini i el Seven Crowns de Barcelona. En aquesta mateixa ciutat hi ha també una discoteca-espectacle maculí, Coco-Privé, que comença amb l'actuació de musculosos reservada a les noies o a algunes parelles, seguida de ball obert al públic en general. Lloc idoni per a celebracions com ara l'última nit eixelebrada abans de la *bondat del matrimoni*.

Separats. Gasten tics perfectament homologables als de les *fadrines*.

Sitges. És massa. És una olla de grills. La policromia del personal hi és profusa i difusa, intensa i extensa, constant i perseverant. El *gai* i el *noctàmbul* declarat fan d'aquesta blanca Súbur un punt de referència bàsic per a deixar-s'hi anar. Ètilisme i seducció a l'ordre del dia.

Tàrrrega. S'hi lliga al Festival de Teatre i, fins a la convocatòria passada, també al de Música. La marxa hi és constant i tot-hom, o quasi, va força descontrolat. Les inhibicions es perden i s'aprofita per fer allò que sempre havia desitjat de fer però que mai no havia gosat. L'ambient és summament *kumbaia*, tant dels autèntics de sempre com dels qui se'n disfressen per a l'objecte d'aquest reportatge. Ara, cal advertir que hi ha de tot, de *hippies* nouvinguts i nostàlgics a *punks*, d'universitaris a *ganàpies*. Hi concorren tots els amants de la cultura i del passar-s'ho bé, però, sobretot, jovent nacionalista (controlat o per controlar).

Teenagers. Nois i noies de 12 a 15 anys

RAFA GIL

que descobreixen l'alcohol, el tabac i el sexe a les discoteques on han anat els seus germans grans. Acostumen a deixar les motocicletes a la porta (de 49 cm³, com a màxim de 75). Ells duen la moto i elles es deixen seduir per qui la té més grossa. (Informació complementària a *pixolis*.)

Les nenes viuen, sobretot, de somnis de prínceps blaus i de ganes de primeres experiències. Duen roba de marca, de cap a peus, i si es veu, millor. A causa del rigorós horari de tornada marcat pels papàs, busquen els primers idil·lis *seriosos* a les discoteques de tarda, i cada vegada ho fan amb menys complexos.

Tots plegats, ells i elles (si els deixen sortir de marxa) o van a les discoteques que més tard acapararan els *pixolis*, o assisteixen a concerts de *rock* català, o sovintegen ambients no tan sofisticats. Es pot dir que els/les "teenagers" surten de nit, o lliguen en medis *pixolers* o en locals freqüentats per *xinxes-progs*.

A l'àrea de Tarragona, hi ha locals en versió *bollicau-pixoli*. El verb lligar es conjuga, sobretot, al Mito's, ple de mainada de BUP i COU, i a les discoteques Tòtem i Track, més a la primera que a la segona. Per als més petits L'Havana és un bon lloc per a iniciar una relació, si bé últimament va de baixa.

Unes quantes braçades mar enllà, a Palma de Mallorca, trobem les *bollicaus* que els papàs no deixen sortir més enllà de les onze o les dotze de la nit, i que semblen anuncis ambulants. Van de *litrones* o *cubates* preparats en pots de Coca-cola. Es reuneixen a bars com El Garito Café o van a les gales juvenils de la discoteca Luna, que tenen lloc a horabaixa.

Tigretons. Encara que siguin uns cadellats i no tinguin les ungles prou grosses per a esgarrapar, sí que tenen grapes i se'n seveixen. Són els germanets de les *bollicaus* i, per tant, l'ala masculina dels *teenagers*.

UCE. La Universitat Catalana d'Estiu, a Prada del Conflent, viu deu dies d'intensa activitat. La combinació d'actes, curssets i activitats lúdiques suggestives ve a ser l'excusa quan, després de la *cerimònia* de presentació, concorreguda i distesa, tot-hom ja ha planificat caça i captura. Estigueu al lloro que les nou nits de trobada i esbarjo no donen per a gaire, i penseu que potser haureu de suplir el vostre apreciat descans amb alguna moguda o debat, si la presa ho exigeix.

Vella Escola.

Lligaires dels anys seixanta. Amb la calba llustrosa i la panxa més generosa que no fa vint anys o trenta, persisteixen en la *caça i captura* de centreuropees i escandinaves rosses. De totes maneres, ara van més al dia i deixen un xic de banda els pantalons de campana i els colls de camisa llargs. Són, doncs, hereus del deliri per les *guiris* nòrdiques de libidinosa efervescència —per allò que se n'havia dit el *macho hispànic* o, en paraules més suaus, i cursis, *latin lovers* (films de l'Alfredo Landa o de Sacristán)—.

Amb perruca si cal, segueixen com poden el ritme de les *guiris*, per més que la

HAFÀ GIL

música ja no és la mateixa. Són velles glòries, teatres incansables, que tenen el mèrit de treballar-s'ho bé. Alguns professors d'autoscola s'han d'incloure en aquesta tipologia, per més que la seva clientela sigui una altra.

Els seus centres de reunió i diversió són molts, però acostumen a ser discoteques i bars de molts anys. Destaquem-ne, tanmateix, alguns per la seva especificitat. A Barcelona, hi ha el bar musical Velvet, que aplega una colla de lligaires de la Vella Escola i noies més joves, tot envoltat d'una estètica moderna, però amb música dels seixanta. A Calafell, hi ha el Babylon, amb molts de masclers, voltors i gent quasi de tercera edat. És un dels temples d'aquesta llei de lligadors. Bésame Mucho i Zhivago són dues discoteques de Mallorca que cada cap de setmana s'omplen de tot de gent, amb predomini de caçadors carregats d'anys. També a Mallorca, malden per lligar-se la *guiri* ingènua a zones turístiques com S'Arenal i Magalluf. Finalment, és d'aquest grup el bar musical El Español, de Sabadell. No és tant un local per a ballar-hi com per a fer-hi petar la xarrada: l'ambient és totalment desfasat i ple d'anacrònics i d'estrangers que es desficien jugant al billar.

Vidus. S'enfilen al mateix tren de les *fa-drines*.

Xinxes-progs. Gent jove que segueix l'estètica *progo-bruta* dels anys setanta. Cabells llargs sense arreglar, vestimenta de regust *hipiós* i poc gust per a allò que els normals podrien considerar requisits de conducta social mínims. Mocadors,

penjolls i símbols pacifistes complementen l'equipatge. Anomenats *kumbaiàs* i identificats amb els moviments alternatius i la *moguda hippy*, es reuneixen en bars i indrets molt especialitzats on, asseguts a terra o sobre les taules, tant bo els és filosofar sobre la vida com intercanviar experiències, sentiments viscuts o debats existencials. Concerts, campaments o acampades i *manis* solen ser cites d'aplec d'aquests jovent, majoritàriament de classe mitjana, que no té contactes amb altres varietats urbanes.

A Andorra, al pub Assaig de la Massana, hi trobareu indígenes. Més ambientat de *rock català* i basc, hi ha el bar El Carrer de Sant Julià, de to eminentment *agrícola*. En aquest mateix comú andorrà hi ha el Bare Nostrum, molt escalfat a l'estiu amb *marxa de festa major*.

Al centre cívic L'Artesà de Gràcia, de Barcelona, en temporada de Tradicionari, grups de *folk* hi fan música popular i ensenyen danses d'arreu. Aquests mateixos grups fan el mateix, ben entrat l'estiu, a la plaça del Rei. Si teniu bona ossada i paciència, la lliga hi serà relativament fàcil: ara, no us descuideu pas la vestimenta *kumbaià*. Hi és indispensable. Encara per a aquesta tipologia, hi ha les festes que organitzen els partits comunistes: la Festa de *Treball*, del PSUC, i la d'*Avant*, del PCC, s'omplen de parades de diversos països. Aquí, entre vèrbola política i dissertació ideològica (encara que no us la cregueu ni vosaltres), potser fareu la *lliga* ideal, ambientada amb lletres melòdiques i emotives d'algun cantautor històric. Un altre lloc especialment indicat per a aquest estil de lligar és el Cercle Ar-

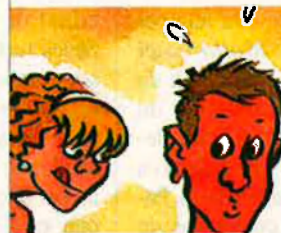
tístic de Sant Lluç, en plena Ciutat Vella de Barcelona: la gent hi va a pintar, a estudiar i meditar. Però, si teniu bon ull i bona presència, de seguida us interpel·larà algú que us vol pintar, perquè l'inspireu, diu, i us demanarà, amb un càlid aire intel·lectual, que feu de model per a ell/a. D'aquesta manera us tindrà més o menys quiet o quieta i us podrà contemplar força estona. Si després us regala el dibuix, no ho dubteu: ¡ja heu lligat!

Un altre local ideal, a Terrassa, és el Du-Dux, bar musical on predomina el *rock català*, basc i el *reggae* de Bob Marley. De tant en tant, també hi fan concerts i lligar hi és cosa fàcil i deseixida. Només cal tenir-ne ganes.

Baixant una mica, a Calafell, tenim el Cus-Cus, antre un pèl *heavy* on també es pot lligar. La nit pot ser brutal, si aconseguiu que us facin cas. A Tarragona la clientela prefereix anar a fer un tomb i posar-se a to a Bodegas Gras, al Mesón Andaluz, al Nepreso, o al Tigres, tavernes tronades que serveixen, preferentment, moscatell o cervesa. També a Tarragona, hi ha El Tucán, on van Els Pets i Mi-te'ls (grups de *rock català*), amb tot l'ambient que els envolta, i La Cova, on trobareu gent força normaleta, típica de Tarragona i que se'n fum de *Salou*.

A València, els *xinxes-progs* s'acosten al Capsa, un bar on la *xinxeria* voreja la normalitat, en un ambient fosc, però càlid.

A Mallorca, aquest personal s'espavila a lligar als antres del centre de Palma, on es destaquen locals com Ez o Bruixeries.

Yuppies. Americana: *Young Urban People*. Per entendre'ns: Jovenalla Urbana d'Empenta. I,

posats a normalitzar: **juells**, que no heu de confondre amb cap mena de jueu, ni diminutiu ni d'altra casta.

Zurich. Bar històric del centre de Barcelona. La desfilada de modes hi és típica i constant, i les mirades corren per la terrassa entre les taules. No penseu en torticolis i sí en la persuasió i seducció d'un encontre d'ulls fortuïtament provocat; un cop aconseguit això, només us cal esperar que aparegui el *guiri* del saxo i us toqui *Garota d'Ipanema*. Tot és possible.

Oriol Cortacans / Alex Romaguera
(amb informacions de Miquel Payeras i Carles Gàmez)